

Sygn. akt II UK 623/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. obecnie Syndyka masy upadłości B. Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
przy udziale zainteresowanego J. K.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...]. oddalił apelację B., spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 lipca 2014 r., oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2013 r. Zaskarżoną decyzją ustalono, że zainteresowany J. K., jako wykonujący na rzecz spółki pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalno-rentowym i wypadkowemu, a spółka - jako płatnik - jest zobowiązana do opłacenia z tego tytułu składek.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowanego i spółkę - firmę usługową - łączyła umowa o wykonanie partii zestawów promocyjnych zamówionych przez producenta chemii gospodarczej C., nazwana umową o dzieło, przy czym czynności wykonawcy polegały na konfekcjonowaniu i pakowaniu produktów kosmetycznych według schematu ustalonego przez zamawiającego.

Sąd Apelacyjny zważył, że czynności wykonawcze podejmowane w ramach umowy nie są charakterystyczne dla umów rezultatu, lecz właściwe dla umów starannego działania i wbrew nazwie „umowa o dzieło” zakwalifikował je jako umowy o świadczenie usług, a w konsekwencji – oddalając apelację – stwierdził obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Skargę kasacyjną płatnika oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania przez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie zawiera pełnego ustalenia stanu faktycznego sprawy, w tym nieprzeprowadzenie oceny wszystkich dowodów, gdy Sąd pierwszej instancji na skutek błędnej koncepcji prawnej nie poczynił wszystkich ustaleń faktycznych w celu rozpoznania spornego stosunku oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w wyniku nieprzeprowadzenia zgłoszonego przez wnioskodawcę dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez Sądem pierwszej instancji, nierozpoznanie postanowień Sądu pierwszej instancji oddalających wnioski dowodowy skarżącej o przesłuchanie świadków na okoliczność rodzaju wykonywanych przez zainteresowanego w ramach umowy czynności oraz ich rezultatu oraz brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i poprzestanie na lakonicznym twierdzeniu, że Sąd Okręgowy zgromadził w sprawie obszerny materiał dowodowy, a jego ocena nie narusza granic zastrzeżonych dla swobodnej oceny materiału dowodowego, w szczególności przez niewskazanie przyczyn niedopuszczenia dowodów z zeznań zainteresowanego oraz wskazanych wyżej świadków, co doprowadziło do nieprawidłowego uzasadnienia wyroku przez nierozpoznanie wszystkich okoliczności podnoszonych przez stronę skarżącą.

Zarzut naruszenia prawa materialnego poparto stwierdzeniem o nietrafnej interpretacji oświadczeń woli stron, w tym ich celu i zamiaru oraz treści zawartej

umowy, a w szczególności przez przyjęcie, że umowa ta była umową o świadczenie usług, podczas gdy z jej postanowień oraz z celu i zamiaru stron w chwili jej zawierania wynika, iż umowa ta wykazywała cechy umowy o dzieło.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymieniono przyczyny ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy gotowy zestaw promocyjny produktów kosmetycznych obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw tj. od złożenia kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy”.

Podniesiono też, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 378 § 1, art. 380 w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 232 w związku z art. 6 k.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie niniejszej postawiono wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze wskazaniem między innymi na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże sformułowano zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji, ustalono bowiem, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowanym, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Nie można pomijać, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurystyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest trafne, gdyż z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, iż ta podstawa uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.